

ROBOTOII

DIN FAMILIA MEA

REVOLUȚIA ROBOȚILOR

JAMES PATTERSON
ȘI CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE JULIANA NEUFELD

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint^vjunior



Reușesc să folosesc aplicația Robo Control de pe telefonul meu ca să-i opresc pe roboți să se mai ciocnească între ei și de pereți, ca niște mașinuțe incontrolabile.

— În felul ăsta ar trebui să funcționeze până dimineată, îi spun eu lui Trip.

— Și pe urmă? întrebă el.

— Din fericire, mama va ieși din atelierul ei pentru un sfert de oră, ca să le programeze sarcinile zilnice. Procedează astfel în fiecare dimineată, chiar înainte ca vreunul dintre noi să facă ochi.

— Tare, spune Trip. Ce mâncați azi la cină?

Trip are o expresie care-mi spune că: a) îi este foame; b) nu s-ar da în lături să mănânce la cină cu noi.

Bănuiesc că maică-sa gătește faimoasa ei tocniță de soia. Am mâncat și eu o dată la ei chestia aia. Avea gust de carton înmuiat, împănat cu morcovi.

— Nu știu sigur ce vom mânca, îi răspund.

— Păi, orice ar fi, spune Trip, probabil că va fi mai bun decât ce gătește mama diseară: varză de Bruxelles cu surprize.

— Și care e surpriza?

— Că nu e nimic altceva decât varză.

Intrăm în bucătărie, unde tata socializează cu Hrănitorul.

— Vă salut, domnule Rodriguez, spune Trip. Ce preparați pentru cină?

— Pui cu fasole neagră și cu orez, răspunde tata. Friptură marinată, burrito de curcan în sos de fructe proaspete, *empanadas con ropa vieja*, iar pentru desert, prăjituri-morișcă de caise.

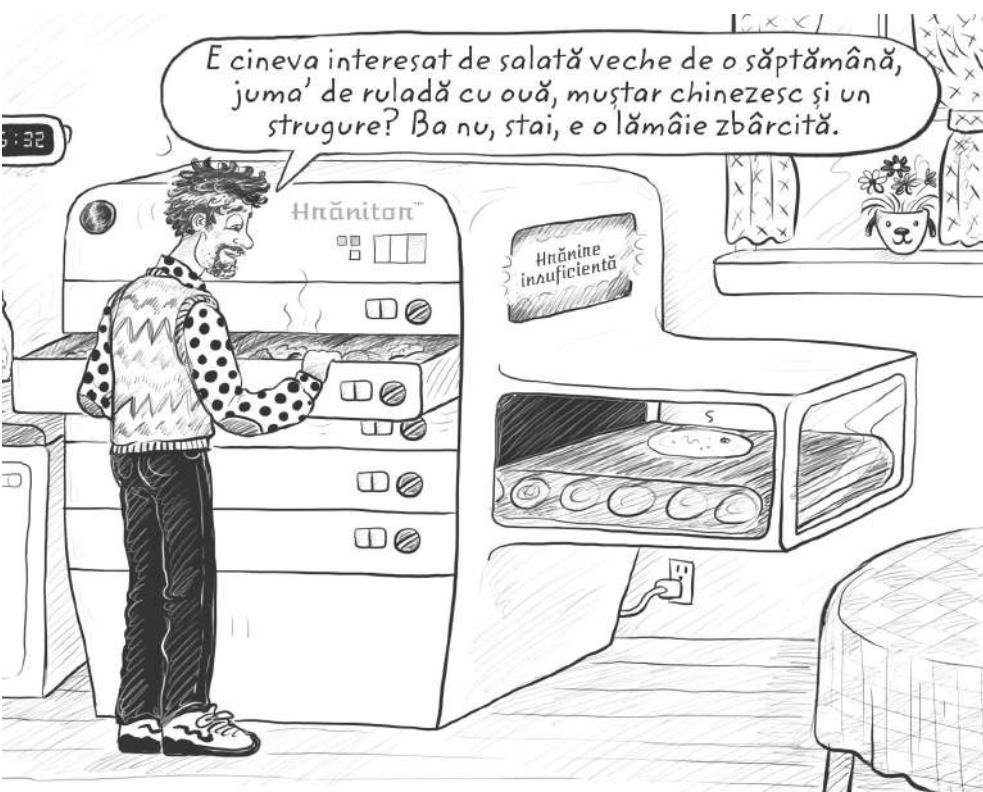
Lui Trip îi lasă gura apă. Ca și mie.

— Pe bune? fac eu. Prepari toate astea?

— Nu, răspunde tata. Le mâzgălesc în blocul meu de desen. Mi-e atât de foame, că nu mă mai pot gândi la Lamantini Ninja. Așa că am venit aici să încropesc ceva. Ia să vedem ce avem la îndemână...

— Ăăă... tată, nu trebuia să mergem la cumpărături săptămâna asta?

— Ba da, Sammy, dar am rămas cam în urmă cu cartea și termenul de predare se apropie foarte repede, așa că am sperat să mă înlocuiesc mama în perioada asta, deși, *tehnic* vorbind, era rândul meu. Dar ea nu poate merge la cumpărături, pentru că se ocupă de ceva extrem de important, fapt pentru care e scutită de orice treabă casnică, nici dinții nu și-i spală și nici părul nu și-l piaptă regulat. Apoi SUV-ul a început să aibă probleme, bateria lui E s-a descărcat la școală, eu a trebuit să-l opresc pe



Blitz să are curtea din spate, domnul Mop-de-Fier a prins să-mi ștergă fața de praf...

Mă mulțumesc să dau din cap.

De obicei mama și tata acționează ca o echipă. Dacă unul dintre ei este ocupat, celălalt preia cârma. Dar acum ambii mei părinți sunt cumplit de stresați și muncesc de mama focului, lucru care, mai devreme sau mai târziu, o să le ardă degetele și-i va face să zbiere: „Au! Cine a dat foc aici?”

Cercetez caserolele înghețate în care se păstrează ingredientele în stare crudă din care Hrănitorul prepară feluri de mâncare delicioase. Practic, sunt toate goale, cum spunea și tata, doar că i-a scăpat o piersică veche cu o umflătură în forma statului Ohio.

— Nașpa! zice Trip, privind peste umărul meu la alimentele râncede împrăștiate ici-colo, în celelalte sertare goale.

Mergem la frigider și ne holbăm la rafturile lui goale. Tata deschide un bufet. Găsim o cutie de cereale *Cream of Wheat* și câteva sărațele.

— Băieți, nu vreți să luați cina la mine în seara asta? întrebă Trip.

Tata se arată interesat.

— Ce meniu e?

— Surprize în varză de Bruxelles.

Nu se mai arată interesat.

— Nu, mulțumesc.

— Am o idee, intervin eu. Hai să mâncăm la un restaurant!

— Mișto idee! spune Trip.

— Și-i putem aduce ceva și lui Maddie.

— Perfect, e de acord tata. Ce ziceți de pizza?

— Pizza e fix ce trebuie! spun eu.

— Ador pizza, se aude vocea lui Maddie, care, bănuiesc, ascultă conversația noastră de sus, prin interfon. Dar nu la comandă. De la Papa Pasquale, vă rog!

— S-a făcut! zice tata, culegând din mers cheile de la mașină. Hai să luăm vreo două!

— Iu-huu!

Da, Trip și cu mine suntem entuziasmați și înfomețați.

Dar tata nu dă buzna pe ușă.

— O mică problemă, spune el, ținând cheile în mână, fără să-și miște picioarele.

— Ah, da, spun eu.

— Ce? întreabă Trip.

— Noua noastră mașină, spune Maddie în interfon. Nu mai mișcă. E pe alee.

Rămânem în bucătărie ascultând zumzetul Hrănitorelui gol.

- Păi, zic eu, le putem aduce cu bicicletele.
- Așa-i, spune Trip. A mea e afară.
- Eu o am pe a mea, zic eu.
- Și eu? întrebă tata.
- Poți s-o împrumuți pe a lui E, îi zic. Nu are nevoie de ea, până nu-și încarcă bateriile.

Așa că pedalăm toți trei spre pizzeria lui Papa Pasquale.

Vecinii se holbează la noi de pe verande, cum ducem cu bicicletele trei cutii uriașe cu pizza. Ne consideră ciudați.

Și știi ce? Nu-s departe de adevăr.

Dar de data asta este distractiv să fii ciudat.

Toată familia e bizară.

Foarte bizară.

Nu frâna prea brusc, tată, că alunecă brânza.

Tare!

Acum îmi dă și Sammy lecții de condus!

CAPITOLUL 14

Maddie se simte îndeajuns de bine ca să vină cu noi jos, în bucătărie, la cină.

Ca să ne asigurăm că nu ia vreun microb rătăcitor, Trip trebuie să poarte o mască sterilă pe care și-o ridică ori de câte ori mușcă din felia de pizza. După care o trage la loc, mestecă și înghite. Îl face să semene cu un iepuraș care ronțăie morcovi.



Tata și cu mine nu suntem nevoiți să purtăm măști sterile. Locuind cu Maddie, ea deja a fost expusă la microbii noștri.

— Mâine, spune tata, promit să merg la supermarket. De cum termin niște desene pe care directorul meu artistic le vrea cât de curând posibil. Și câteva rescrieri pentru editorul meu. Ceva minor.

— Crezi că mama ți-ar putea ține locul mâine? întreb eu.

— Nu, Sammy, indiferent la ce lucrează acum, e foarte important.

— Și ce e? întreabă Trip.

Tata dă din umeri.

— Nu vrea să ne spună.

Remarc faptul că Maddie evită privirile noastre, jucându-se cu spanacul și cu ciupercile. Da, astea-i plac de pe felia ei de pizza. Mie? Cârnații!

— Că tot vorbim despre chestii științifice super-importante..., începe Trip.

— Știu, știu, îi zic eu. Trebuie să lucrăm la proiectul nostru de la științe.

— Doamna Kunkel vrea să vadă cum stăm, spune Trip. Mâine.

— Bine. Să nu uiți să aduci pompa electrică pentru anvelope a tatălui tău. Mingea noastră e așa

de mare, că o să ne ia o zi întreagă să o umflăm cu gura.

— Nicio problemă.

— Băieți, zice Maddie cu timiditate, cred că e cazul să vă spun ceva.

— Ce, scumpo? întreabă tata.

— S-ar putea să știu eu la ce lucrează mama. Și de ce a lăsat deoparte orice altceva...

— Pe bune? fac eu. Și la ce anume?

Maddie șovăie.

— E pentru mine.

— Super! spun eu, pentru că, așa cum ți-am mai zis, îmi iubesc surioara.

Dacă mama face ceva s-o ajute, eu sunt OK.

— Și la ce lucrează, mai exact?

— Nu-s sigură, spune Maddie. Mi-a spus doar că e musai să „dispară” o perioadă. Dar, dacă lucrurile vor merge în direcția în care speră ea că vor merge, o să fie încântată de rezultate.

— Uau! face Trip. Supermarfă!

— Mă întreb ce-o fi... murmură tata.

— Păi, îi zic eu, n-o putem întreba. Știi cum e mama când lucrează la o idee genială: „Dacă vorbesc despre asta, stârnesc piaza-rea”. Asta spunea și când lucra la E.

— Ia stai, intervine Trip. Crezi că dr. Hayes îi face lui Maddie un alt robot?

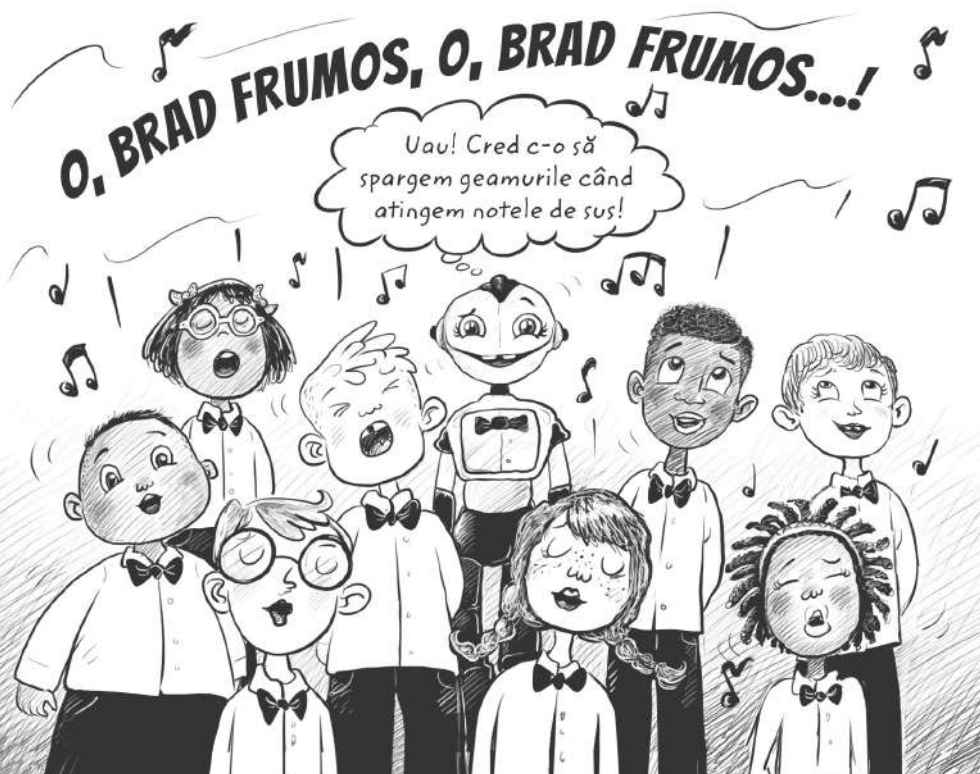
Maddie zâmbește.

— Păi, *i-am zis* mamei că aș vrea să cânt cu prietenii mei în Corul Generalei Creekside.

— Iar E este total afon! adaug eu, pentru că am încercat să-l învăț cum să cânte acompaniat de radio și a fost un dezastru.

McAport, robo-câinele, urlă mai melodios decât cântă E. E nu le are nici cu rap-ul. Crede-mă. Am încercat-o și pe asta.

— Ar fi nemaipomenit dacă mama mi-ar putea face un robot-karaoke, spune Maddie, care, atunci



când este fericită, ca acum, aruncă scânteii prin ochii ei albaștri. O mașinărie prin care să pot să cânt!

— Păi, băieți, spune tata, zâmbindu-i lui Maddie, ce-ar fi să o suplinim pe mama ceva mai mult timp? Mâine îl aprovizionez pe Hrănitore și mă ocup de SUV.

— Eu o să mă asigur că E va avea cu el cablul de reîncărcare, adaug. Și că n-o stea prea mult la soare.

— Iar eu voi face tuturor sandviciuri cu unt de arahide și banane la prânz! spune și Trip.

— Bun așa! mă bucur eu. Doar să te asiguri că mama ta nu ne va surprinde cu câteva verze de Bruxelles strecurate printre banane!

CAPITOLUL 15

După cină, merg în garaj să împachetez accesoriile de care Trip și cu mine avem nevoie la prezentarea proiectului în fața doamnei Kunkel.

Înfășor sfera de plastic și o pun într-o sacoșă. Pun sacoșa într-o cutie de carton, pe care o închid cu scotch. Nu vrem să vadă concurența la ce lucrăm, până nu terminăm!

— Sal, Sammy!

În garaj apare E. Arată ca în vremurile lui bune. Ochii îi strălucesc din nou într-un albastru-sclipitor.

— Te-ai încărcat pe deplin? îl întreb eu.

— Da, răspunde el, m-am încărcat, sunt, cum spui tu, gata de dans!



Mama e tot
dusă cu capul?

Total,
frate!

Și tata e
superocupat.

Bănuiesc că
o să te îndopi
numai cu pizza.

Așa-i. Dar e
un sacrificiu
pe care sunt
gata să-l fac.

— Mă bucur că ai revenit, E, îi zic eu. Și nu-ți mai face griji. O să mă asigur că mâine iei cablul de reîncărcare la școală.

— Excelent! Nu vreau să o dezamăgesc pe Madie. Când am capotat, cred că tocmai silabisea *ceva*.

— Ce cuvânt era?

— *Ceva*.

— Nu-ți aduci aminte?

— Ba da. Era *ceva*.

Am priceput!

— Aha! Ce-va!

— Corect.

E arată spre cutia de carton.

— Acolo sunt materialele pentru proiectul tău la științe?

— Da.

— Dacă mi se permite să întreb, la ce lucrați, Trip și cu tine?

— Poți să păstrezi un secret?

— Firește. Memoria mea este protejată cu un cod alfanumeric.

— Este vorba despre o invenție cool pentru Maddie.

— Aha! face E. Așchia nu sare departe de trunchi.

— Da. Bănuiesc. Nu m-am gândit niciodată în felul acesta. Vezi tu, Trip și cu mine credem că nu e corect ca Maddie să fie blocată în casă aproape tot timpul. Așa că ne-am hotărât să-i construim o bulă-sferă off-road, ca să poată ieși cu prietenii ei!

E arată buimac.

— Prima oară mi-a venit ideea la băcănie. Știi automatele de unde cumperi mici jucării în capsule de plastic?

E dă din cap.

— Ei, îmi cam aminteam de roata unui hamster, pe care am văzut-o la un magazin. Și, gândindu-mă la asta, mi-au venit în cap sferile alea transparente care plutesc pe apă și pe care le-am văzut vara trecută la casa de vacanță a lui Trip. Sunt uriașe, cam doi metri în diametru, și făcute dintr-un plastic transparent și rezistent care plutește pe suprafața apei. Pur și simplu le umfli cu o pompă, intri în ele și – PAC! Poți merge pe apă!



— Așa că am început să cuget: dacă am transforma sfera care merge pe apă într-una care să meargă peste tot? Dacă Maddie ar putea intra într-o asemenea sferă sterilă și ar merge într-un parc cu prietenii, fără să se teamă de microbi sau că ar călca într-un rahat de câine?

— Fascinant! zice E. Clar, o ipoteză care trebuie explorată!

— Exact! Așa că, pentru proiectul nostru de științe, Trip și cu mine...

Sunt pe cale să dau explicații detaliate când aud niște voci supărate venind din curtea din spate.

Voci supărate *de roboți*.



«ei mai mulți dintre roboții mamei sunt strânși sub un stejar, la un soi de adunare secretă.

Nu par foarte fericiți.

Parcă aduce cu un congres al roboților. Fiecare are câte o plângere.

— E un haos total, spune Geoffrey, robotul majordom cu accent britanic. Suntem neglijați de dr. Hayes, care-și petrece vremea cu o mulțime de fleacuri la ea în atelier.

— Mama e super rea și mega nedreaptă! se plânge Brittney 13, un robot-fată pe care mama a programat-o să trăiască „emoțiile umane adolescente”.

În mod constant. Non-stop. Vorbim de 24/7.

Să vă spun ceva, prieteni: când un uliu se așază pe un gard și se holbează la tine, e timpul să mergi să consulți un doctor. Și noi avem nevoie taman de asta. De câțiva doctori, pe lângă dr. Elizabeth Hayes, care să ne facă circuitele să zumzăie din nou!



— Nu vreau să mă mai joc aici! spune Patru, ducându-și degetul mare sub formă de biberon în gură.

Mama l-a creat ca să se comporte ca un copil de patru ani. Nu mă întreba de ce. Patru nu face prea multe prin casă, în afară că mângălește cărțile de colorat ale lui Maddie, atunci când nu este ea atentă.

— Trebuie să facem ceva cu asta, intervine și Tândală. Și repede! Mă simt mai năuc decât un vânt într-o fabrică de ventilatoare.

E se apropie de roboții care bodogănesc.

— Dacă-mi permiteți...

— E! exclamă Geoffrey. Mă bucur să văd că te-ai refăcut, bătrâne!

— Mulțumesc! Și, ca să fiu sincer, nu am avut nevoie de ajutorul mamei ca să-mi reiau funcțiile la standardele lor normale. M-a ajutat Sammy.

— Eu? zic, ieșind din umbră astfel încât să mă vadă toți roboții.

— Da, spune E. M-ai pus la încărcat.

— Ah, asta!

Dau din umeri.

— N-a fost mare scofală.

— Păi, și ce este așa din cale-afară de important cu ce se ocupă dr. Hayes, că nu poate să te pună în priză cu mânuța ei? întrebă Tândală.

— Chiar, mormăie Blitz. În dimineața asta a uitat să-mi dea coordonatele de tuns gazonul, așa că am arat curtea din față. Antrenorul Rodriguez m-a ținut pe bancă pe chestia asta.

— Nici mie nu mi-a stabilit programul pentru ștergerea prafului, spune domnul Mop-de-Fier. Azi am distrus două abajururi și un sfeșnic!

— N-ai putea să te autoprogramezi ca să te autoprogramezi? îi sugerez eu.

— Într-adevăr, suntem inteligențe artificiale, e de acord Geoffrey. Însă avem nevoie de ajutor uman și de racorduri.

— Avem nevoie de mămica! se tânguie Patru.

După care-și bagă iarăși degetul în gură. Ceilalți preiau revendicarea lui:

— Avem nevoie de dr. Hayes!

Nu mai e vorba despre un congres al roboților, e de-a dreptul o... revoluție a roboților!

— Dr. Hayes lucrează la un proiect strict secret, cu caracter confidențial! spune E, ridicându-și ușor vocea.

Încearcă să-i domolească pe ceilalți roboți, care își agită pumnii în aer și strigă chestii de genul: *¡Viva la revolución!*

— Cum spuneam, la ce lucrează de e așa de al naibii de însemnat? întrebă Tândală, fluturând o furcă în aer.

— Habar nu am, spune E. Dar bănuiesc că ar putea aduce beneficii enorme.



— Beneficii, mă rog, pentru cine? întreabă Britney 13.

— Pentru întreaga omenire, îi răspunde E. Și, cel mai important, pentru Maddie!

Numaidecât, roboții se opresc din gălăgie, din agitat pumnii și ridicat furci spre cer.

— Maddie! oftează ei pe o singură voce.

Este adevărat: roboții din casa noastră sunt topiți după surioara mea, precum sunt și eu.

— Hai să facem un târg! spun eu. Să-i acordăm mamei timpul și spațiul care-i sunt necesare pentru orice ar face ea acolo. Iar tata e foarte prins cu cartea lui, pe care e musai s-o predea cât mai curând. Prin urmare, în următoarele zile sau săptămâni, ori cât o fi nevoie, făgăduiesc să mă trezesc mai devreme și să vă programez pentru rutina voastră zilnică operațională.

Le arăt telefonul și adaug:

— Am o aplicație pentru asta.

Roboții prind să dea din capete și să mormăie aprobator.

— O idee benefică, spune Geoffrey. Mulțam, bătrâne! Acum, înăuntru, toată lumea. Avem treabă. Repejor!

— Și... ăăă... ce ar trebui mai exact să facem? întreabă Brittney 13.

— Să tragem un somn bun, spun eu mărinimos. Mâine dimineată o să vă primiți sarcinile.

ZVÂR-âie și CLIC-ăne toți fericiți și... VRUUM, înapoi în casă.

În afară de E. El rămâne cu mine.

— Este lăudabil din partea ta, Sammy. Să-ți asumi o asemenea responsabilitate. Mama și tatăl tău sunt amândoi atât de ocupați, încât tu ești alegerea logică pentru a prelua supravegherea operațională zilnică.

— Mulțumesc, spun eu. Dar, E... trebuia o să meargă doar cu o condiție. Va trebui să-mi fii alături.

E dă din cap.

— De acord. Am și eu aplicația aia încastrată în panoul de control.

— Marfă!

Ne strângem mâinile. Începând de mâine, întreaga casă a roboților va fi condusă de E... și de mine.

Frate! Urează-ne baftă!

Cred că o să avem nevoie!